Ruže a Šípy

HannZ

Oči ako dvere do duše

Oči ako nebesá,
Čo vzhliadajú sem,
Všetko im zdá sa,
Ako nekonečný sen.

Hľadajú niečo nové,
Čo by uchopili,
Spievali by mnohé,
Srdcom vítali.

Alebo zahubili možno,
Rozdrvili sťa kameň,
Zaplakalo by ono,
Keď by neprišli preň.

Oči medúzy,
Pália, ničia,
Prach nesú si,
Vytvoria súsošia.

Netvoria ich farby,
Priestor neznajú,
Radosť poznať mali by,
Nech mámenie nepijú.

Si tým čím si,
Ty sám otváraš okná do duše,
Ak zavrieš si ich,
Nečakaj, že ti niekto pomúže.

Zamkni sa v sklepe,
Tam je zima a tma,
Ako mucha na lepe,
Budeš tam chytená.

Oslepí ťa pýcha,
Oslepí ťa hrdosť,
I bolesť, čo sa toho týka,
Až toho budeš mať dosť.

Dobrú noc a sladké sny,
V tej samote tvojej,
Mnoho takých je na Zemi,
Slepých zamorenej.

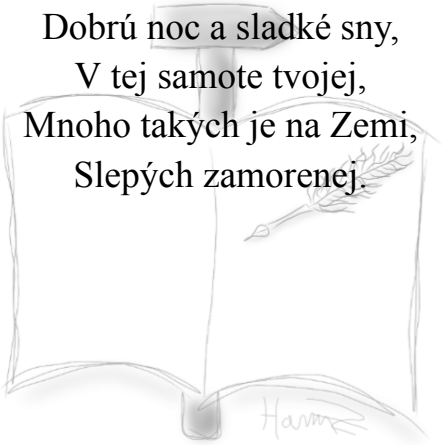

Mein Leiden

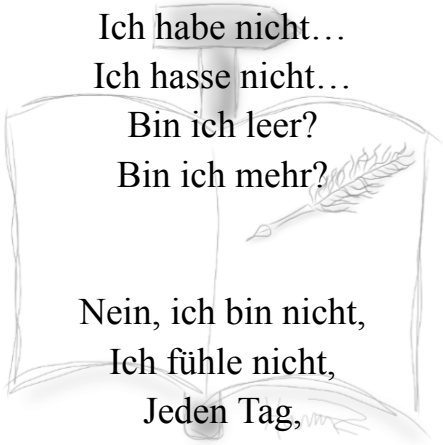

Ich habe nicht…
Ich hasse nicht…
Bin ich leer?
Bin ich mehr?

Nein, ich bin nicht,
Ich fühle nicht,
Jeden Tag,
Jeden Sonntag.

Was ist mein?
Es ist klein,
Es hat walt,
In meinem Herzen Wald.

Nein, Leute,
Sie sind dumm,
Kein bedeute,
Wir sind Schumm.

Es ist nicht meine Schuld,
Ich glaube nicht an den Kult,
Ich will nur leben,
Und Liebe finden!

Ich träume,
Von meinen Wünschen,
Aber ich kann sie nicht aussprechen,
Bewusstlos Leute.

Was ist Kunst?
Zu atmen Luft?
Für mich langsam,
Für dich arm.

Ich verstehe nicht,
Enttäuscht, bin ich?
Ja und nein, ist es richtig?
Wie soll wissen ich?

Wo ist Handlung?
Wo ist Geschenke?
Ich habe kein Lust,
Und viele Danke.

Das ist mein Ende,
Ich lebe gern nicht,
Aber meine Erde,
Das für mich ist.

Moje utrpenie

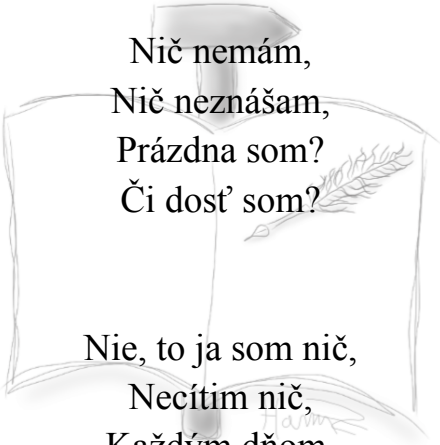

Nič nemám,
Nič neznášam,
Prázdna som?
Či dosť som?

Nie, to ja som nič,
Necítim nič,
Každým dňom,
Každou nedeľou.

Čo moje je?
Je to malé,
Silu to má,
V mojom srdci lesa.

Nie, ľud,
Oni sú hlúpi,
Ničomu nerozumejú,
A šumom sme my.

Moja vina to nie je,
Žiadny kult ja nevyznávam,
Žiť len chcem,
A lásku nájsť!

A ja sním,
O túžbach mojich,
Ale nedokážem vysloviť ich,
Ľudia nevedomí.

Čo je umením?
Je to dýchaním?
Mne nudné zdá sa byť
A pre vás chudobným.

Ničomu nerozumiem,
Som sklamaná?
Aj áno aj nie, je to správne?
Ako to vedieť mám?

Kde je dej?
Kde je príbeh?
Chuť už nemám,
A za to ďakujem vám.

To je koniec môj,
Nerada žila som,
Ale moja zem,
je tu pre mňa len.

Čoho sa ľudia boja

Kúdeľ prachu,
Šíri sa medzi nás,
Nesie semienko strachu,
Čo zaseje do našich hláv.

Ako búrka sa to všetko nesie,
Volá, pred ňou neutečieš.
Volá sa to povinnosť,
Dobrota a cnosť.

Ak si odvážny
Až príliš,
Chceš uskutočniť svoje sny,
Habeš, až nezostane nazvyš.

Dusíme v sebe nepokoj,
Stránime sa ho, márne,
Neexistuje bez okov,
Čo my samy si tvoríme.

Bojíme sa ľúbiť,
Záväzok neľahký,
Svoje vnútro ukľudniť,
Nie sme k tomu stvorení?

Bojíme sa z tmy vystúpiť,
A ukázať, čo dokážeme,
Vieme si to len kúpiť,
Na svoj talent sa nezmôžeme.

Čo je nové- zlé?
Je to skúsenosť, múdro,
Čo posunie nás vpred,
Aby v nás to staré neskyslo.

Čoho sa najviac obávame?
Lož má krátke nohy,
A my nemáme na to vlohy,
Nuž pravdu odkláňame.

To je strach najväčší azda,
Povedať, čo si MY myslíme,
Nebáť sa, čo povieme,
Každý z nás jedinečný, a to je pravda.

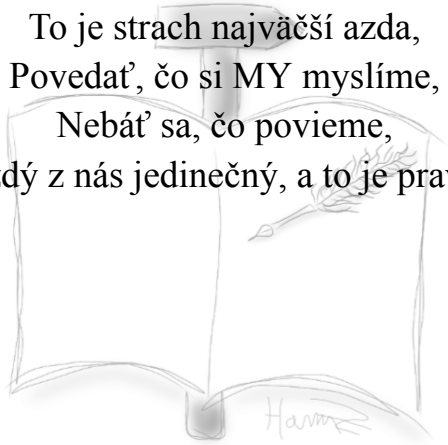

Ešte stále prší

Lopúchový sad,
Kto by ho mal rád,
Keď nie je nad,
Rozmarínový pád.

Ty brehy moje myješ,
Keď ideš cestou,
Ale ty ma nemiluješ,
Keď ťa vidím s inou.

Ty prahneš po sláve,
To ja nemám,
Uniknúť páľave,
Ja sa nehodlám.

Ja city svoje,
Obetujem pre teba,
To srdce je len tvoje,
Ty ho prehliadaš.

Si príčina môjho hnevu,
Kričím do neba,
Si príčina môjho rozkvetu,
Zaľúbená do teba.

Si sťa vietor,
Čo odvanie prach,
Zo sto rytierov,
Ty premôžeš strach.

Čo na to záleží,
Keď to inej náleží?
Neutíšiš môj hlad,
Neutíšiš môj chlad.

Netušíš, čo to dá,
Čo len sa pozrieš,
Utíchne divoká voda,
Keď tu zostaneš.

Sny, sny nám tu
Dávajú nádej,
Ty ale kráčaš ďalej,
Odmietaš srdce sirénu.

Prečo ma nechceš?
To v nás tkvie,
Čaro obyčaje,
Ty odmietneš.

Tys úsvitom,
Slnka západom,
Pre mňa svetlom,
Vysnívaným dňom.

Tys jak dieťa,
Čo sa smeje,
Tys jak krčah,
Čo sa nepreleje.

Možno vieš,
Alebo nie,
Nič na to nepovieš,
Dievča odumrie.

Vybral si inú,
Spravil chybu?
To sa až teraz dozvie,
Až bude pozde.

Nezačuje zvony,
Dávnej vdovy,
Čo si nevybral,
A priateľstvo nezrovnal.

Veď on zistí,
Na čo myslí,
Kde chybu spravil,
Keď príbeh dokončil.

Koryto bez vody,
Stará novota,
Struny bez noty,
Bez lásky života.

Zničil, čo mohol,
O lásku sa nepotkol,
Teraz vie, teraz znať,
Láske vzdorovať.

Za sklom, kde sú všetky city zatratené

Máme toho dosť?
Že snívame, bdieme,
Nevrátime tomu mladosť,
A preto sa stále pýtame.

Prečo sa už tak nedotýkame?
Prečo sa hneď vzdávame?
Prečo to tak bolí
A prejsť citu nedovolí?

Most nekonečnosti,
Plný možností.
Prečo to všetko strácame?
Ako sa to všetko na prach sype.

Nevieme si nájsť k sebe cestu,
Sme stratené duše,
Blúdime kde tu,
Bez lásky rozkoše.

Naše prázdne myšlienky,
Sťa ako vodopád sa hrnú,
Dole tam na dietky,
Hľa, ako od nich mrznú.

Keď city prejavia sa navonok,
Hneď zase utichnu,
Sú mĺkve, ako potok,
Slzy sladké sa rynú.

Padáme tou tmou
A my sa necháme viesť,
Cítime spojenie s minulosťou,
Do ktorej už nepatríme.

Si mi tak povedomý,
Ako môj sen,
Črepiny skla sú zas v spojení,
Žijem len preň.

Dokázala som kedysi
Pre teba aj dýchať,
Ale zle vykročil si,
A ja som prestala vnímať.

Hľadíš na mňa cez odraz,
Dotyky sú studené,
Posielaš cezeň odkaz,
Ja ho však prečítať neviem.

Chcem prejsť do tvojho priestoru,
Nie cez to sklo, ale k srdcu,
Si mojím tieňom,
Mojím strážcom.

Niečo ma späť drží,
Tak pevne ma zviera,
Až ma celkom umlčí,
Moje vnútro doumiera.

Cítim za sebou zimu,
Hltá moje vnútro,
Do očí pozriem sa mu,
Neznie to múdro.

Bude to v poriadku?
Ak ho nechám ísť,
Ak zabudnem žiť v smútku,
Dokážeme tomu predísť?

Vzďaľuje sa,
Mizne mi pred očami,
Povraz trhá sa,
Čo bol kedysi medzi nami.

Bol si realitou...
Bol si mojím snom...
Bol si mojou pýchou...
Bol si besom...

Ďalej snívaj,
To nám ide najlepšie,
Oči privieraj,
Prepadávame sa hlbšie, hlbšie, hlbšie...

Aj tak ťa budem milovať.

Nádej

Cestou necestou,
Plazím sa časami,
Som postihnutý nevedomosťou,
Môjho tela časťami.

Odišla si,
A nevrátila sa.
Čím som si zaslúžil,
Aby trápil som sa?

Chcem to povedať,
Nahlas ako sa len dá,
Slovo nedostať,
Zo svojho hrdla.

Stratil som seba kúsok,
Opustený, vtáča
Nevydá ani hlások,
Len mlčky kráča.

Ako kniha si,
Každá stránka iná,
Po kúsku, slove tvorená,
Máš- li cit, živá si.

Ako húpaci koník,
Raz tam, potom tu,
Neuchytím myšlienku,
Nevyrovná sa ti nik.

Daj mi pocit bezpečia,
A ja tebe pocit domova,
Nech o tebe nerečnia,
Ako bys bola vdova.

Tráv so mnou každú chvíľu,
I tú poslednú,
Nech nemyslím na inú,
Nie tebe milú.

Nech sa oblaky mračia,
Ktoré sa ti nepáčia,
I ľudia sa zháčia,
Keď zistia, ako ti nestačia.

Odišla si,
Ale vrátila si sa.
Spolu nažívame si,
Ako ráči sa nám.

Kirilova pieseň

Vaše oči ako ranná obloha,
svietia mi na cestu do neznáma,
kamkoľvek ja pôjdem,
všade ich zahliadnem,
sú mojím majákom,
na cestách neprebádaných,
cítim sa jak nad oblakom,
keď ma robíte malátnym,
a ja sa snažím ďalej ísť,
ale srdcom som s vami spojený,
pomôcť prekážku obísť,
sa mi vôbec nedarí,
pretože vy ste tou prekážkou,
ktorá ma ťahá späť za vami,
cítim sa slabochom,
keď vás zočím,
nádherná nie krehká bytosť,

moja drahá milovaná radosť,
tu ja stojím,
sám a opustený,
osloboďte ma, prosím,
vaše ruky jemné ako hodváb,
ruže kvitnú vám,
rovno v tvári,
a tie vlasy,
čo ma ešte viac,
k vám ťahajú,
a tá vôňa,
osloboďte ma od tých okovov,
ťažia ma,
na mysli i na duši,
ako ja mám ďalej žiť,
ako sa ja mám s tým vysporiadať,
keď vás vidím,
vo svetle slnka,
tie ladné kroky,
z vás robia všetko,
tak rád by som sa ich dotkol,
ale utekajú mi pomedzi prsty,
ako piesok,
musíte mi ten trň vybrať,

ako to len bolí,
sem tam sa mi zdáte ako blud,
nádherný sen,
ale uteká mi,
chcem ho tak veľmi,
pre seba len,
láskal by som ho,
obdarúval šťastím,
vždy sa mi rozbúcha srdce,
chcem ho ukľudniť,
ale to nejde,
čím som k vám bližšie,
tým viac to cítim,
ako ma to páli,
ako cítim teplo,
tam vo vnútri,
to najkrajšie čo ma kedy stretlo,
ste boli práve vy,
spravili ste zo mňa,
slabého, nedokážem si pomôcť,
som malátna,
a tak malá bytosť,
dni a noci sú prebdené,
myšlienkami nad vami,

môžem si ja srdce sňať,
môžem ho aj rozbiť,
ale v hlave mi zuní stále,
túžim po vás,
po vašom hlase,
po dotyku vašich rúk,
po vašich očiach,
po vašom tieni,
po vašich perách,
ach, akoby som ich láskal,
objímal,
naplnil radosťou,
kvet môj, rozmarín,
cez bolesti,
chcem vám vyjsť v ústrety,
vietor mi našepkáva,
vábi ma,
ale verný som len vám,
láska ako svieca,
hýbe svetom,
mojím svetom,
ale hasne,
isto určite,
nechcem už blúdiť,

nechcem už smútiť,
chcem počuť váš hlas,
znovu a zas,
nech ma vedie,
nech ma chráni,
nech ma ľúbi,
nech ma nesie,
bojím sa, že vykrvácam,
že ten pocit odumrie,
že už nikdy nebudem cítiť,
to čo prv,
že už vás nikdy neuvidím,
že to, čo bola v nás,
navždy pominie,
sľúbte mi, že to budem stále vnímať,
stále pri vás stáť,
spolu tancovať,
že budem môcť sa vás dotknúť,
a dýchať ten rovnaký vzduch,
ako vy,
ach, vy moja ľúbezná,
moja hortenzia,
pri vás som tak šťastný,
sám sebou a spokojný,

vy ste všetko, čo som kedy chcel mať,
prosím, nikdy neodíďte.

Si

Si mi útechou,
Si mi slabosťou,
Pri tebe sa ľahko pomýlim…

Prechádzať sa v dolinách,
V našich posledných minútach,
V tvojom svete ja chcem žiť…

Drží ma len lanko,
Aby mi bolo ľahko,
Kým ja o tebe viem…

Možno ti je to jedno,
Hľadáš východu okno,
Čo by si ušiel len…

Si neistý,
Len ja a ty,
Svet je taká maličkosť…

Si ľahkých dúškom,
Pre mňa kľúčom,
Ako prežiť pobláznenosť…

Strácam dych,
A to bez pochýb,
Pridŕžaš ma úsmevom…

Ach, tá láska nezbedná,
Dohovie, čo to znamená,
Pôjdem za tým hlasom…

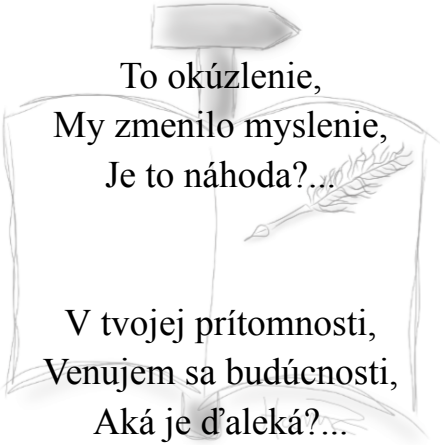

To okúzlenie,
My zmenilo myslenie,
Je to náhoda?...

V tvojej prítomnosti,
Venujem sa budúcnosti,
Aká je ďaleká?...

Jedinečný

Bezsenné noci už
Nie sú také stratené...
Čo mi povieš, nuž,
Mne bude povedané.

Ani jediný strom,
Nerastie rovnako,
Ani jediný hrom,
Nebije jednako.

Prečo ty práve?
Prečo mám ja znášať
Tú túžbu, čo vo mne tkvie,
Alebo sa v utrpení vznášať?

Tys tým prekliatím,
Čo mi spôsobuješ,
Brániš sa pred vyrieknutím,
Že ma miluješ?

Čo slová,
To krásne,
Ale márnivá,
Krátka ratolesť.

Smieš sa ma dotknúť,
Smieš sa usmiať,
Smiem ale ja rozhodnúť,
Či má zmysel pokračovať?

Zmena je ako život,
Mení sa a formuje,
Príde nečakane,
Niekedy je nechcenou.

Tak prosím, prestaň,
Buď tým, čím si,
Krásny, nesmelý,
Taký zostaň.

To, čo nosíš,
Nie je hanba,
Otvor dvere dokorán,
Ukáž, že lásku si zaslúžiš.

Ach, ako ma len fascinuješ,
Každým tvojím krokom,
Rada trávim čas s tebou,
Škoda, že tak málo, však že?

Oheň a voda alebo ruža a šíp

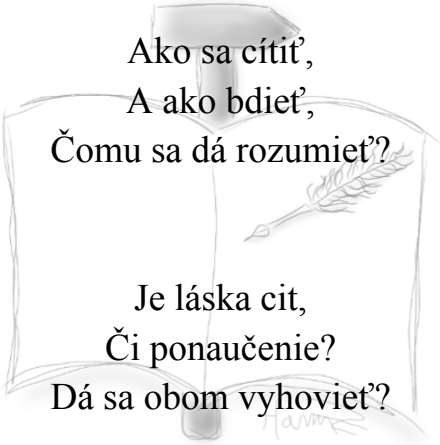

Ako sa cítiť,
A ako bdieť,
Čomu sa dá rozumieť?

Je láska cit,
Či ponaučenie?
Dá sa obom vyhovieť?

Ako vedieť,
Kade ísť,
A kde sa nestratiť?

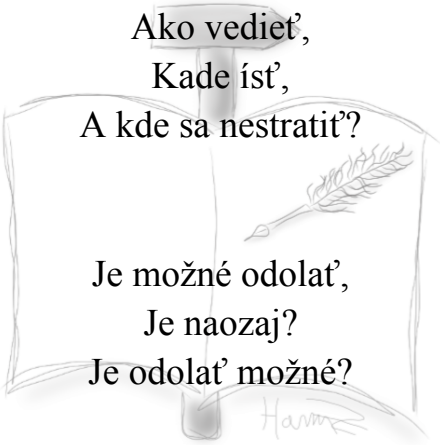

Je možné odolať,
Je naozaj?
Je odolať možné?

Je možné to skryť,
Keď je to tak silné,
Lano z ocele?

Jestvuje snáď recept, recept na ukončenie toho trápenia, alebo ešte viac, vzbudiť toho nádej, a tvoriť, tvoriť nezmyselné nitky, čo azda nemajú konca, namýšľať si, že je to ilúzia, čo mení sa na skutočnosť a naopak, cítiť ako ten piesok času uniká a zaniká a znovu vzniká a rodí sa z neho to, čo bolo predtým ba i horšie, či je to lepšie?Bude mať táto ruža stred, čo je toho koncom? A je možné sa tomu brániť? A chcem sa tomu brániť? Vytrhnúť to ako pýr a nechať uschnúť na krutom slnci, alebo prelievať uschnutú kvetinu a dúfať, že znova bude žiť , rásť, rodiť? Tak čomu je možné veriť? Keď nie ani sebe?

Sú slová skutočné, alebo sa menia iba na šepot, čo ako ranná hmla sa časom vytratí a nik si ju nepamätá?

Bude srdce spokojné, lebo ho uspokojilo more sĺz a tá ťažoba času, alebo to dokáže nevinné objatie, kedy sú si srdcia najviac blízke?

Kde je začiatok? Kde je koniec? Jestvuje vôbec niečo také, Alebo aspoň podobné?

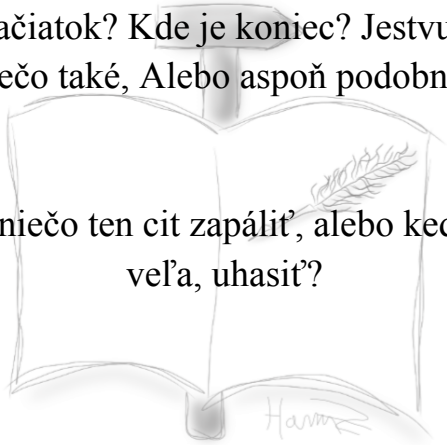

Dokáže niečo ten cit zapáliť, alebo keď je toho veľa, uhasiť?

Dokáže vodu prebudiť oheň, alebo voda umlčať oheň?

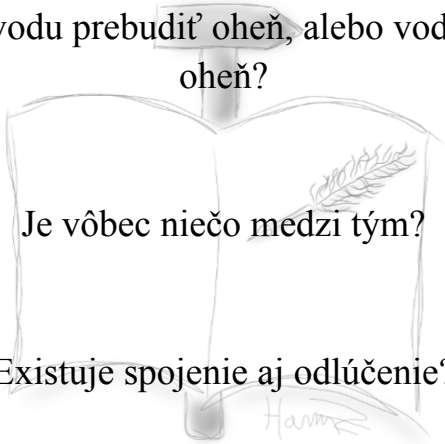

Je vôbec niečo medzi tým?

Existuje spojenie aj odlúčenie?

Dá sa existovať na dvoch miestach naraz, alebo je to sen?

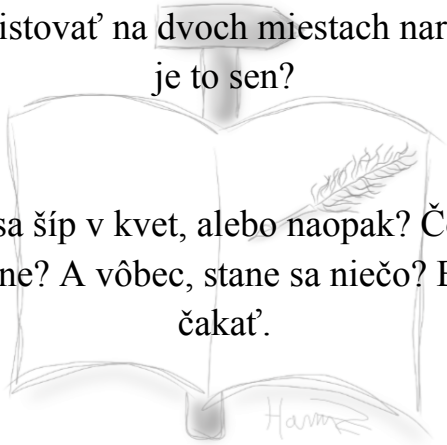

Premení sa šíp v kvet, alebo naopak? Čo ma viac zasiahne? A vôbec, stane sa niečo? Budem čakať.

Z.Z.Z.

Mala som všetko a teraz...Kde to všetko odišlo? A bolo na nás čas? Kto za to môže, Že ten oheň pohasol v nás, Že iskra nepremenila sa v plameň, Že z vody nebol oceán, A z vetra víchor....a boli sme si tým istí? Ja teda áno a čo ty? Kde bola tá trieska, a kde stále je? Ak mi ukážeš ako na to, vytrhnem ju aj s novým koreňom, čo zdá sa, tam začal klíčiť....Nie, vo mne chyba nebola...bolo to v nás

Nič som nečakala...Nič som nežiadala...O nič som neprosila...O nič som neusilovala...Len o nás...A slová....slová? Kde boli, Kde boli, keď ich bolo treba? A skutky....Skutky? O nich ešte málo, čo to je, letmý dotyk, letmejší pohľad a nakoniec ani vzduch? Keď nie je ani to, tak čo zostáva? Nádej je posledná, ozaj posledná aj bola...a potom- ticho. Ani pulz radosti, ani rytmus dychu, ani tlkot lásky...ani, ani, ani. Chcela som tak veľa?

Svet je farebný a nekonečný ako naša myseľ a pocity ešte viac, avšak fantázia vyhráva...čas ich všetkých sleduje a udáva im tempo, hojivé tempo. Sloboda nie je až taká zlá, ach, vôbec...Je taká krásna, ako len ju vidíme a taká veľká ako len jej dovolíme...a chcela som? Musela som? Nie, šla som a to vpred, ako keď do plachiet lode sa oprie vietor, morský prúd potiahne rybí húf, a slnko rastlinu do výšky...záleží ako dlho? Záleží kedy? Nie, iba teraz, pretože cesta je dôležitá, cieľ je nestály...ale aj tak záleží na tom, čo si praješ...pretože to tvorí tvoj príbeh...tak ako kedysi pre mňa láska.

Jediné želanie

Kiežby si niečo povedal...Nie, aby reč nestála, ale aby sme sa pohli ďalej, vpred a našou cestou, čo hádam konca nemá...

Užili sme si to? Tú chvíľu, tak krátku, ako je život nočného motýľa, alebo pena čerstvá na kraji mora, či naše dotyky...dajú sa považovať za skutočné? Smiem ich nazvať večné? Ale to by bola urážka, lebo obaja poznáme tú krutú skutočnosť...realitu...vtipné, že pri láske mi dochádzajú slová, ale srdce chce toho povedať tak veľa, preskakuje a samo si skáče do reči, ale myseľ stojí, lapá po dychu...

Dych...Pamätám si, kedy mi naposledy došiel...Mať v sebe oheň, čo páli, čo ženie krv v cievach a zároveň chlad, aby ho brzdil, lebo pokušenie je veľké, nezastaviteľné, ale záver majú rovnaký...Pri oboch nemôžem dýchať...

Siaha vôbec moja pamäť k takým spomienkam? Zdajú sa byť tak ďaleké, tak dávne, tak stratené...

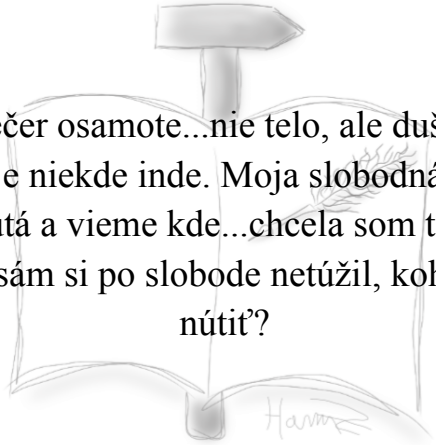

Každý večer osamote...nie telo, ale duša, pretože každá je niekde inde. Moja slobodná a tvoja uzamknutá a vieme kde...chcela som ti pomôcť, ale keď sám si po slobode netúžil, koho budem nútiť?

Nikoho...sám si si vybral...Tvoja cesta sa odtrhla od mojej, duša od duše, akoby už neboli nič a pritom sa mi videlo, že sú zrastené ako brečtan k múru, šípový krík ku kríku, pýr k rastline, búrkové mračná k sebe...

A pritom som chcela len jedno- tvoj čas. Bolo to tak veľa? Chceli aj tie predo mnou tak veľa? Ale to mi je ukradnuté, ako tebe moje trápenie, čakanie a napokon zlyhanie...Nie, zlyhanie nie, tu zlyhal niekto iný...

Vnímal si vôbec moju prítomnosť? Moju náklonnosť, moju snahu, moju lásku, moju oddanosť, moje dotyky, moje slová, bozky, objatia...je toho dosť, čo ešte vysloviť. A aj tak, som si priala len jediné, mala som jediné želanie...teba.

Bolo toho príliš?
Od koho sa vôbec líšiš?
Dlho potrvá až si znova zvyknem,
Ale ešte dlhšie až odídem, odpustím, prídem.

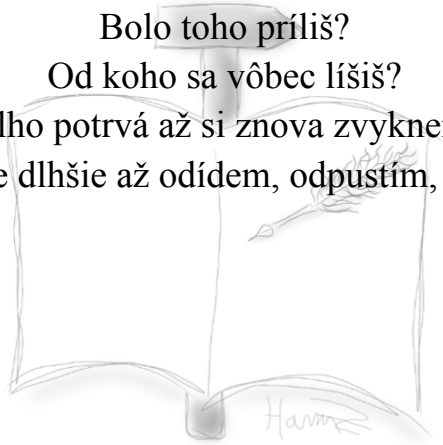

Z.Z.

Zapáľ ten oheň,
Alebo uhas plameň.

Kiežby som verila ďalej,
Láske planej,
Kiežby som verila,
Kiežby, Kiežby...ale už nie.

Je to o dvoch ,
Spojených svetoch,
Jeden nemôže jestvovať,
Kým druhý prestáva milovať.

Len si spomeň,
Kde je toho koreň,
Bojuj, neprestávaj,
Slzy krvácať nechaj.

Prosím, ak je to sen,
Tak ma ešte nebuď,
Chcem ešte len,
A nie hneď zabudnúť.

Skúšaš, koľko duša vie toho zniesť. Skúšaš, či to ide poľahky, či tŕnistou cestou. Skúšaš ale v prvom rade mňa, nie ako trpezlivosť, skôr či to zvládnuť sa dá. A prečo nie? Veď už toľko brehov a sĺz riek, ktoré ho zmáčajú som už prebrodila. Ved nekonečným pralesom šípov, už nie Amorových, som sa popichala. A nechala. Pre to, čo chceme, sa oplatí bojovať. Ale keď prídeme do konca šťastného, vážne sa nám to oplatilo? A je to koniec? Koniec lásky a začiatok niečoho krásneho, čo to zachráni- samota.

Žiada sa niekomu liek,
Na chorobu,
Na starobu,
Na hriech?

Nech sa páči,
Tu ich je ,
Niekto ako ja ich nepotrebuje,
Ja už mám, čo hrdlo ráči.

Stoj, cudzinec!
Vari ma poznáš a aj oslovuješ?
Jasná to vec!
Čo chceš, alebo len provokuješ?

Ani ani,
Mladá pani,
Len som šiel okolo,
Na nejedno kolo.

Aké, ak smiem...?
Piva, samozrejme, ďalej nepoviem.
Ale zdá sa mi, vaše rysy tváre...
Povedome, ved práve!

Ach tak...
Urazil som vás?
Nie, iba ak...
Nepýtam sa sto ráz!

Vaše meno isteže,
Prepáčte, len istota.
Odpustené je, a nuže...?
Och, pardon, volám sa Samota.

Až mi je do plaču, ako ma to ako jed rozožiera z vnútra, ako to putuje z končatín k jadru. Ako to nemôže prestať, je nenásytný, chce viac. A keď dostane všetko, odíde? Nájde si novú obeť? Alebo zostane so mnou naveky? Nemožno dýchať, nemožno myslieť. Stratená je moja nádej ako aj city.

Nezlomí ma už pohľad. Môže zrak darmo blúdiť, ale to, čo chce, nenájde. Nezlomí ma už dotyk, moja koža akoby odumrela a vnútro pod ňou tiež. Slová už nič neznamenajú, prečo by mali zachrániť to, čo už je stratené?

Vzlyky sú potlačené. City zrovna tak. Sny nadobudli podobu inú, čo by sa splniť dala. Strata premenená na vzduch a spomienky v prach. Duša túži po inom, čo dá sa dosiahnuť. Čo viac si priať? K dokonalosti sa dá dostať aj spôsobom, čo cudzí je mnohým z vás. Ak túžite po poznaní, musíte sa vzdať toho, čo máte doteraz. Inak cesta zbytočná, cieľ nevidíte.

Skúsené bolo,
Ale stratené mnoho,
Zostal už len sám on,
Toho srdca skon.

Márna snaha,
Lásky vraha,
Studené ani oceľ,
Zahmlená už nie je myseľ.

Žiaľ preč dávno,
A teraz je dáno,
Aby vyšlo to áno,
Pre mňa nové ráno.

Už neverím na lásku,
Už nezažijem skazu,
Čo keď som bola na vlásku,
Podvolila vnútro mrazu.

Zapáľ ten oheň,
Alebo uhas plameň.

Čo ak je už neskoro?

Už to nie si ty

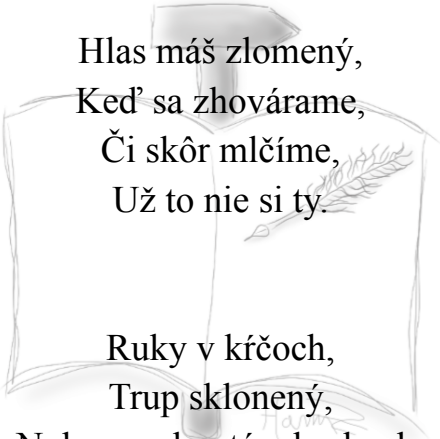

Hlas máš zlomený,
Keď sa zhovárame,
Či skôr mlčíme,
Už to nie si ty.

Ruky v kŕčoch,
Trup sklonený,
Nohy zaseknuté v krokoch,
Už to nie si ty.

Ako na klinci pribitý,
Nemý, bez pohľadu,
Spravil si zo mňa návnadu,
Už to nie si ty.

Prv záujem veľký,
Až ma to mátalo,
A teraz viem, že to za to nestálo,
Už to nie si ty.

Sám si sa rozhodol,
Byť citov zbavený,
A na mňa tieň padol,
Už to nie si ty.

Kto tým hviezdam rozumie?
No ty určite nie,
Sám si ako anjel padlý,
Už to nie si ty.

Nie je hriech mať pochybnosti,
Ale tvrdiť, že sú pravdivé, áno,
A tak maj, čo ti bolo dáno,
Už to nie si ty.

Dúfam, že na teba zabudnú,
Tys človek bez srdca kusu,
Ako ryba bez vody,
Už to nie si ty.

Dúfam, že ťa to prenasleduje,
V snoch, na ulici každej,
Nebudeš od toho slobodný,
Už to nie si ty.

Maj ich koľko len chceš,
I keby nepríde hneď odplata,
I tak ťa dostihne tvoja zrada,
Už to nie si ty.

Nebudeš sa brániť,
Nemá ani ako silný,
Zlé, nevďačné, posmievajúce sa musí spáliť,
Už to nie si ty.

Nevyroním slzu,
Nie pre teba, si v pasti,
A ja sa prizerajúc,
Už to nie si ty.

Z.

Neboj, mne sa nič nestane. A ja viem, že sa nebojíš, ale márne dúfam.

Vieš, čo ma poháňa vpred? Už to nie sú city, alebo nádej v nich. Je to nádej, že už im neublížim. Že sa na ne budú všetci dívať ako na exponát v múzeu.

Vieš, v čo verím? Už nie v plané reči, či lásku ako takú. Verím, že sa už niečo také nestane, že láska podobať sa bude viac v tú zvieraciu, v tú seba. Že sa nenechám zviesť a upadnúť do tmy. Vieš, čo mi pomáha dýchať? Nie spomienky a už vôbec nie na teba. Je to čerstvý vzduch, kedy na na jar kvitnú kvety a ich vôňa zaplaví vzduch i moje pľúca. Je to slaný morský vzduch, kedy vlny bijú do skál a o seba, a ja sa môžem ponoriť do nich. Je to dažďom vyčistený vzduch na jeseň, kedy mŕtve, čo bolo živým, sa ukladá k spánku. A zimný ľadový až do kosti vzduch,

kedy by si najradšej bol v teple, ale ja nie. Pre mňa znamená viac ako čokoľvek, čo si pre mňa ne/urobil.

A vieš, že už neplánujem spraviť rovnakú chybu? Chcem sa z nej poučiť a vyťažiť všetko, čo sa len dá. A ty si tá chyba. A ty mi brániš v kvitnutí. A čo sa robí s pýrom, keď bráni v raste a rozkvete ruže? Vytrhne sa aj s koreňmi. A to presne urobím. Nenechám sa už potlačovať, už mi v živote tieniť nebudeš. A ja a budem s úsmevom na tvári dívať, ako odchádzaš. To mi prinesie najväčšiu radosť. A tebe najväčšiu bolesť.

Originál

Čo ťa po tom,
Čo ja chcem?

Čo ťa do toho,
Kam ja idem?

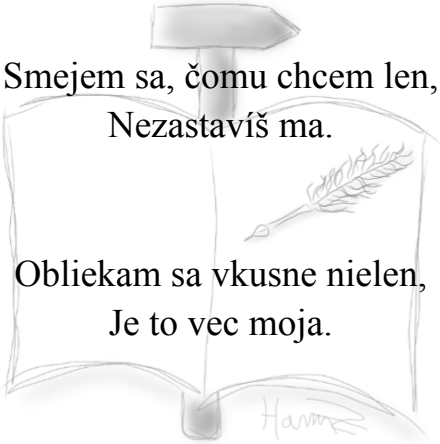

Smejem sa, čomu chcem len,
Nezastavíš ma.

Obliekam sa vkusne nielen,
Je to vec moja.

Idem si po svojej ceste,
Uhni radšej.

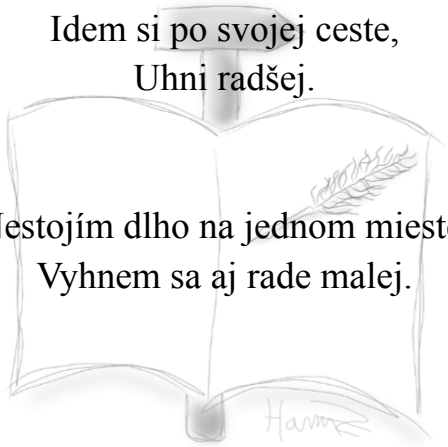

Nestojím dlho na jednom mieste,
Vyhnem sa aj rade malej.

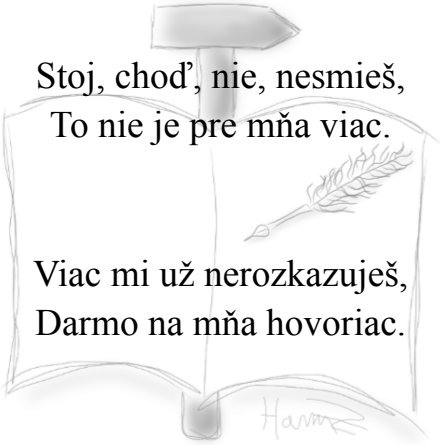

Stoj, choď, nie, nesmieš,
To nie je pre mňa viac.

Viac mi už nerozkazuješ,
Darmo na mňa hovoriac.

Mám vlastné plány,
Vlastné záujmy,
Nehovor, že my,
Vytvor si cestu vlastnú.

Moje kroky, moje rozhodnutie,
Cíť to opovrhnutie,
Ja sa len smejem,
A nikdy neprestanem.

Nezaujíma ma tvoj názor,
Ani tvoj život bez chuti,
Ty tiež sa o mňa v skutočnosti,
Nezaujímaš, si len klebetný tvor.

Môj svet, moje pravidlá,
Moje osnovy, moje ciele.

Moje cestné plavidlá,
Odnesú ma celé.

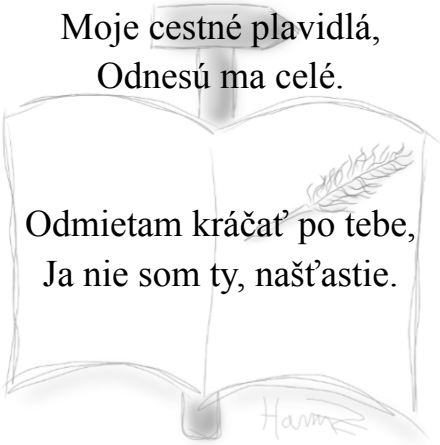

Odmietam kráčať po tebe,
Ja nie som ty, našťastie.

Veriť budem len sebe,
Pocíť to sklamanie.

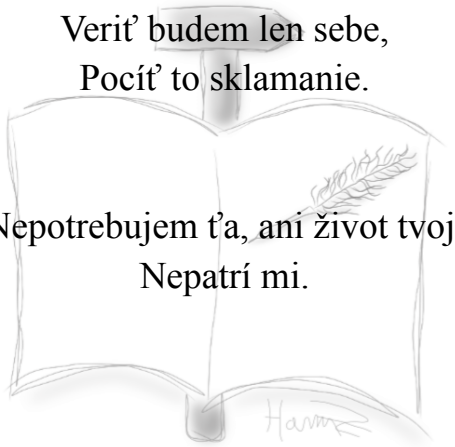

Nepotrebujem ťa, ani život tvoj,
Nepatrí mi.

Chcem nájsť vlastný včelí roj,
Viesť sa myšlienkami.

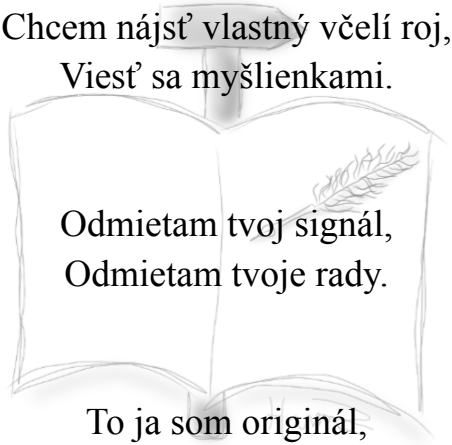

Odmietam tvoj signál,
Odmietam tvoje rady.

To ja som originál,
Nechcem byť ako ty.

Vnímanie sfér ticha a ruchu v tajnosti

(k vernisáži Barbory Benkovej)

Tam kde som bola, práve nachádzam sa. Som v spleti niečoho nového, ale zároveň mi to príde povedome. Nemám šancu ujsť. A chcem? Je to môj svet. Farebný plný pocitov, kde sa nechám unášať na vlnách myšlienok. Nemajú koniec ani začiatok. Prelínajú sa, spájajú, v jednom a v mnohých bodoch. Moje chápanie je ohraničené a zároveň sa smie vliať do priestoru, do prázdna. A ja sa nachádzam uprostred, uprostred toho diania, existencie. Moja myseľ je čistá, to len svet je zahmlený. Blúznim? Tým pádom je to niečo krásne. A má to niekde koniec? Tak dúfam, že to nikdy neskončí. Mozaika sa krúti, nachádzam v nej kus poznania. Ten výbuch a zároveň kľud. Vnútorný pokoj. Mám pocit, že bude trvať naveky. Západ slnka, vlny mora či jazera, pole, niekde v lese, to všetko dáva význam. Hoc je to ako nazerať za záclonu, viem, že som toho súčasťou. Je to jej príbeh, niečo znamená. Je silný a pevný. Je plný významu a

skrytých slov. Len ona vie, čo znamenajú. Čo hovoria, čo kričia. Chcela by som tu byť ukrytá večne. Toľké techniky, toľko času. A predsa málo. Chcem viac. Je to viac. Svet je všetko a je v nás. Nie my v ňom. Lesk kriviek a ohyb tajomna. Strácam sa v tom. A predsa stojím pevne na nohách. Sféry sa prekrývajú, menia smer a ja ich sledujem. Som tvorca či divák? Zmysel má moja cesta i jako ju tvorím. Farby dodávajú tomu život. Je jedno a zároveň nie je, ako ich uložím, usporiadam. Záleží na mne. Vždy to tak bolo. Nesiem sa na nich tak zľahka, ako páperie, ako vzduch. Som celistvá. V dave i sama, nachádzam istotu a svoje miesto. Skúmam. Vidieť temné i svetlé stránky. Zákruty poznania ma vedú do neznáma. Vedú ma vpred. Nik nevie, čo sa na konci nachádza, ak vôbec. To ona je tvorca, to ona je umelec. Ďakujem, že som toho súčasťou. A dúfam, že navždy. Moja fantázia je neohraničená. A bude rásť. Cítim sa tak dokonalá. Úplná. A nič viac nepotrebujem. Všetko, na čom, záleží, je tu a teraz. Moje ťahy a smer sú zo začiatku možno neisté, možno vedia,

kam ísť. Chodím dokola a predsa nachádzam niečo nové.

Túžiš sa toho dotknúť a predsa nič neucítiš. A to je jej podstata.

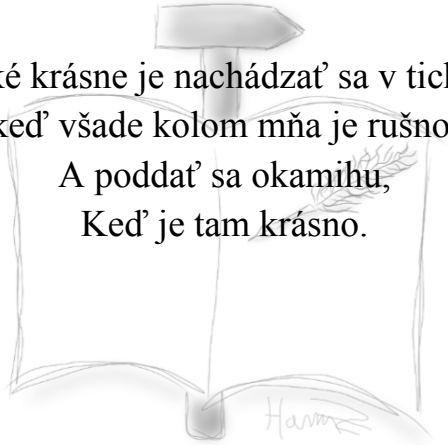

Aké krásne je nachádzať sa v tichu,
keď všade kolom mňa je rušno.
A poddať sa okamihu,
Keď je tam krásno.

Púpava

Jak dlho rástli naše korene?
Jak dlho sme hľadali cestu k sebe?
Jak dlho sme sa nepoznali,
Až kým sme sa 1x zbadali?

Na lúke, kde lúčov
Je na rozdávanie,
Tajomných kľúčov
Na nové spoznávanie.

Tam, tam je ich azda,
Milión, ani sčítania,
Ako slniečko svietia,
Ale každý nimi pohŕda.

To kvet, to krása,
Čo ani v tme nestráca sa,
Spolu sme rástli,
Spolu sme žili.

Boli i búrky,
I jako by nás zoťali,
Ostali holé lúky,
Telo bez hláv mali.

Spolu sme si budovali cestu,
Až tam hore, priam nebeskú,
Ale bez vzájomnej pomoci,
By sme nedosiahli tej moci.

A hľa, kde až dosiahli sme,
Sme až tu, na krajíčku,
Už ďalej to nejde,
Zložiť musíme poslednú skúšku.

Meníme sa,
Ani si to neuvedomujeme,
Sú z nás dospelí ľudia,
Kam sa ropŕchneme?

Už nie ako slniečko,
Ale ako vetrík,
Ľahký, svieži ako ráno,
Na konci, takmer bez farby.

Nadišiel náš čas,
Odraziť sa z miesta,
Musí dokázať každý z nás,
Jinak uhynie sám ta.

A letíme až do diaľky,
Cnieť sa všetkým smie,
Keď sa obzrieme spátky,
Tuší to naše vedomie.

Tak už ostáva,
Dať zbohom, maminka,
Odletieť ako semienka,
Čo vypustila púpava.

Nemôžem už viac svoje
City skrývať,
Pravda je,
Že mi budete chýbať.

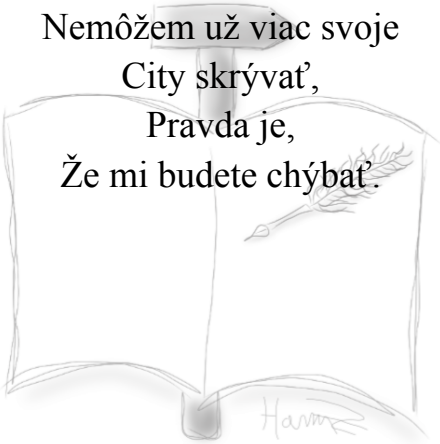

Skutky vekov

Triesky už len odletujú,
Z tých dávnych čias,
Či dávne naozaj sú,
Ukáže len čas?

Alebo mám sa ja brodiť
V spomienkach závejov,
Čo majú hrdo zdobiť,
Steny mojich rukávov?

Ani dĺžka ani šírka,
Tejto divnej miery,
Či to ozaj iba chýrka
Mojej naivnej viery?

Čomu mam potom veriť?
Slová skameneli,
Spomienky onemeli,
Kto by to chcel podporiť?

Dve duše,
Vzájomne spojené,
Bez nejakej rozkoše,
Lež láskou opradené.

Ruku či nohu,
Srdce či myseľ,
Či pravdu mnohú,
Alebo v lži okyseľ!

Ty si myslíš nie,
Ja zas áno,
Kto pravdu znaje,
Sa uvidí až ráno.

Takto sa obnažovať,
Nie ti hanba?
Mňa i iných obťažovať,
Tvojich myšlienok kresba!

Ty hrdina?
Ale ba!
Skôr zdochlina,
Pokročilá doba.

Ic preč, ďaleko,
Ako je minulosť sama,
Nechoď ani na oko,
Jak sa má.

Správne miesta

Keď rozčesne sa prach nedočkavosti,
Nasleduje mámenie.
Blúznite v jednom kole,
Unikajú mravnosti.

Cvengot v hlave,
Štrngot v duši,
Nerozumieš žene,
Nepovieš muži.

Najprv toho ston,
Potom rýchly skon,
A to ešte šťastie,
Že to nešlo pomalšie.

Uháňaš pred zlým duchom,
Upínaš sa k snom,
Lebo na iné nemáš,
A to je tvoj koniec.

Rúcajú sa ti múry,
Vízie, čo naplánované si mal,
Ceria na teba zuby,
A ty si sa pred nimi tackal.

Snažil si sa ich otroviť,
Prekusnúť tú niť,
Čo viedla temnotou,
Spojená s istotou.

A teraz mlčíš, tož,
Je pravda.
Nepríde lož,
Ani odplata.

A tá silueta, skrytá rezba,
Možná je to hrozba,
Čo čaká nás a neminie,
Pre iného zhuba, pre iného pokušenie.

Nájsť to správne,
Aby si nepotreboval sústo,
Riadky básne,
Aspoň skús to.

Len tento papiera cár,
Ti vyjde v ústrety,
Ani ako exemplár,
Zostaneš tam sám už len ty.

Nájsť a mať sú rozdiely nemalé,
Tvoje vedenie pomalé,
To pochopí s ťažkosťami,
Neuspokojí sa s maličkosťami.

Skús sa nadýchnuť a spať,
To je jediné tvoje miesto,
A každé ďalšie gesto,
Ukáže, či správne na ňom konať.

Začať odznova

●Povedal som viac ako som mal.
○Čo konkrétne si mal na mysli?
●Náš príbeh, čo sa odohral.
○Kiežby si netrepal nezmysli.

●A vari trepem?
○Veru nie málo.
●Aspoň to za to stálo.
○To dozaista neviem.

●Dobre, dobre.
○Čo je na tom dobré?
●Že sme si jasní v tom.
○A čo bude potom?

●Nad tým som neuvažoval.
○Aha, neuvažoval. A kedy?
●A vari som pokračovať mal?
○Aspoň na vedomie keby.

●Nuž, stalo sa, niet cesty späť.
○V tom sa zhodneme aspoň.
●Budem to vedieť naspamäť.
○Nepochybujem o tom.

●A kde máš pochybnosti?
○Tam, kde ty starosti.
●A čo teraz?
○To sa pýtaš nás?

●A je tu niekto iný?
○Veru my dvaja.
●Na celom svete jediní.
○Čo sa tomu postavia.

●Kto rozhodne o našom osude?
○Netuším už vôbec.
●Tak poďme v kľude,
Prekonať toho kopec.

●Začalo sa to...
○V kaviarni, ako inak.
●Prosil som si mojito...
○A zákusok a mak.

●Mal som na mysli kávu.
○Ale to si vyslovil.
●Keď som teba zočil...
○Nevidel si žiadnu slávu.

●Pre mňa si bola jediná.
○Som ako každá iná.
●Už viac to nehovor!
○Nič na tom nie je pravdy.

○A ďalej? Rozprávaj.
●Tie oči, ruky šikovné,
Pohyby jak maľované...
○Zas nepreháňaj.

●A ty? Si na rade.
○Myslela som, že stojím v rade.
Na takého muža, čo ocení,
Ženu a s ňou sa ožení.

●Tak sa aj stalo.
○Hej. A kedy sa to pokazilo?
●Neviem. Stal sa náš čas,
Rovnaký každý deň, zas a zas.

Stal sa normálnosťou.
●Chcem, aby sme boli,
Ako predtým, s vášňou,
So srdcom na dlani.

○Veď môžeme.
●Začať odznova?
○Kto povedal, že nie?
●Divná osnova.

○Nechceš?
●To som nepovedal.
○A teda?
●Rád by som pokračoval.

○Tak na nás!
●Na nás!
○Nech žijeme ako jeden,
Na nový deň.

○Za pokus nič nedáme.
●Pravda, drahá.
○Veď uvidíme,
Aká dlhá bude dráha.

●A ak to nevyjde?
○Nuž...
●○Zhnijeme v pekle.

Spýtaj sa ma prečo

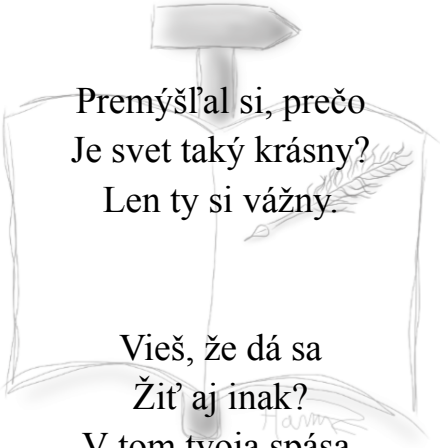

Premýšľal si, prečo
Je svet taký krásny?
Len ty si vážny.

Vieš, že dá sa
Žiť aj inak?
V tom tvoja spása.

Vedel si, že príroda
Ponúka viac ako len farby?
Neskutočná výhoda.

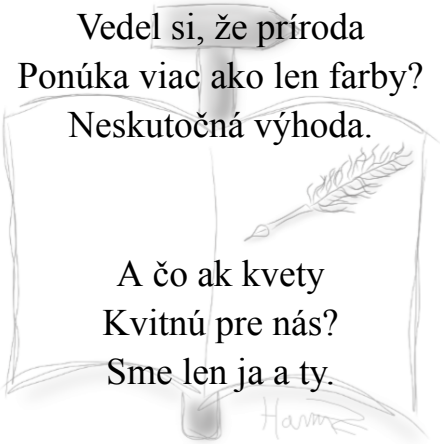

A čo ak kvety
Kvitnú pre nás?
Sme len ja a ty.

A čo ak vtáky
Spievajú len nám?
Rozplynú sa zlé mraky.

Prečo hudba sa nesie
Vo vzduchu až k ušiam?
Vznikajú krásne piesne.

Prečo máme možnosť vidieť, čo
Niektorí nesmú?
Na dno hlboko klesnú.

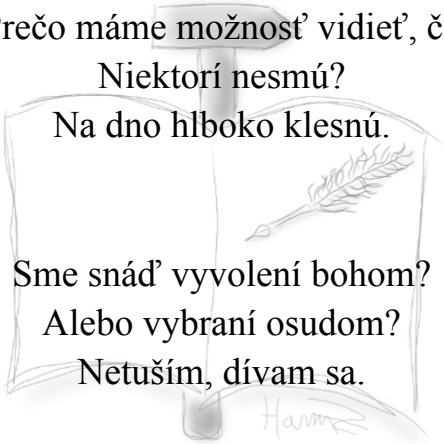

Sme snáď vyvolení bohom?
Alebo vybraní osudom?
Netuším, dívam sa.

Snažím nájsť odpovede nejasné
A utíšiť dušu.
Dá sa to?

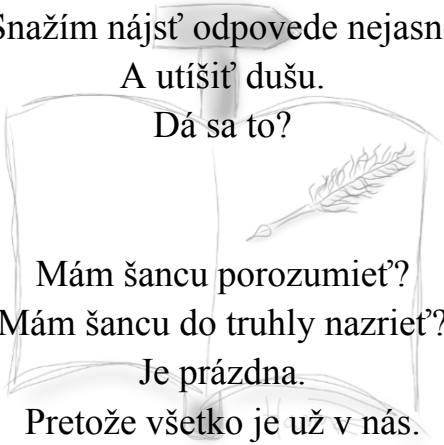

Mám šancu porozumieť?
Mám šancu do truhly nazrieť?
Je prázdna.
Pretože všetko je už v nás.

Odpovede bez otázok

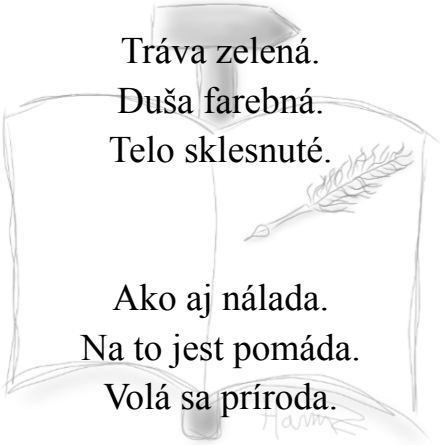

Tráva zelená.
Duša farebná.
Telo sklesnuté.

Ako aj nálada.
Na to jest pomáda.
Volá sa príroda.

Nelietaj vysoko.
Dopadneš nízko.
Život sa vytratí.

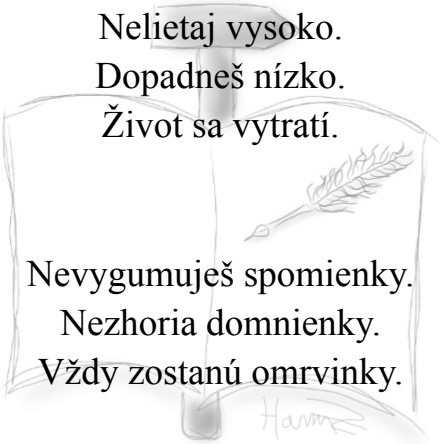

Nevygumuješ spomienky.
Nezhoria domnienky.
Vždy zostanú omrvinky.

Skús len zostať.
Skús sa len dívať.
Tak jestvuješ.

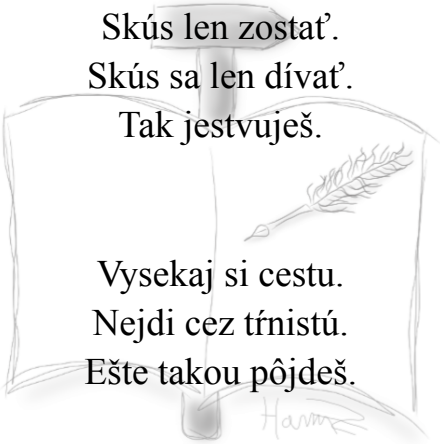

Vysekaj si cestu.
Nejdi cez tŕnistú.
Ešte takou pôjdeš.

Ale po nej sa zastav.
Oplatí sa rozhliadnúť.
Čaká len na teba.

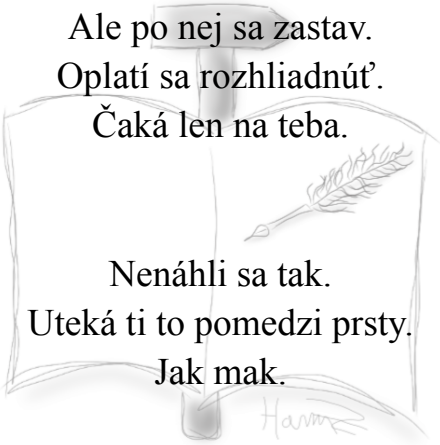

Nenáhli sa tak.
Uteká ti to pomedzi prsty.
Jak mak.

Veď život je krásny.
Užívaj si ho.
S rozumom.

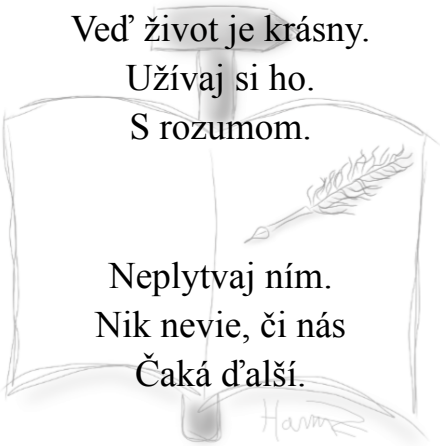

Neplytvaj ním.
Nik nevie, či nás
Čaká ďalší.

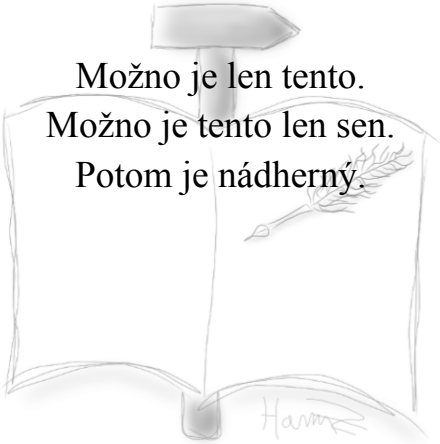

Možno je len tento.
Možno je tento len sen.
Potom je nádherný.

Bodka na koniec

A nám bolo jasné,
Že naše duše budú šťastné.

Ale každá od seba.

Milujem
A ďakujem.

Zvyšok si nechám pre seba.